

Arrest

nr. 87 383 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 14 mei 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de beschikking van de eerste voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 mei 2012 tot aanwijzing aan de bevoegde kamer en waarbij de zaak wordt toegewezen aan de IIde kamer.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 juli 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in.

Op 28 oktober 2010 neemt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die

bij arrest nr. 60 422 van 28 april 2011 beslist tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 december 2010 dient verzoeker samen met zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet). Op 21 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder rolnummer 72 646.

Op 9 mei 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker gegeven.

Op 12 juli 2011 dient verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2011 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 31 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag. Verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder rolnr. 80 217.

Op 10 april 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 12 juli 2011 onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 12 april 2012. Tevens wordt hem op dezelfde datum een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit betreffen de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard wordt als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

A., G. (...)

Geboren te Eraskh op (...)1986

+ echtgenote M., E. (...)

Geboren te Arevik op (...)1992

+ kind (minderjarig) A., S. (°2010)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012);

het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 48 lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 05.05.2011 en d.d. 26.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Het andere attest d.d. 05.07.2011, opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift, kan niet weerhouden worden als medisch attest daar de naam van de arts, een leesbare stempel en het RIZIV-nummer ontbreken. Bijgevolg dient de informatie, vervat in dit medisch getuigschrift, als declaratoir beschouwd te worden. Bovendien werden geen andere medische getuigschriften voorgelegd die werden opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

De tweede bestreden beslissing, houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt als volgt gemotiveerd:

“Les intéressés séjournent depuis plus longtemps dans le Royaume que le délai stipulé conformément à l'article 6 ou ne parviennent pas à fournir la preuve qu'ils n'ont pas dépassé ce délai (art. 7, alinéa 1, 2° de la loi du 15 décembre 1980).”

2. Ontvankelijkheid

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift en de toegevoegde stukken blijkt dat verzoeker twee beslissingen aanvecht met name de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2012. Verzoeker ontplooit echter geen middelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zodat het beroep tegen dit bevel onontvankelijk is.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enig middel voert verzoeker de schending aan van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet.

In het eerste onderdeel van het middel betwist verzoeker dat de ernstgraad van de ziekte niet zou zijn vermeld. Bij lezing van het medisch verslag van 5 mei 2011 blijkt dat de patiënt *“een belangrijke post-traumatische en depressieve stress”* vertoont en dat het medisch getuigschrift van 26 mei 2011 vermeldt dat verzoeker een *“gematigde angstige depressie”* vertoont. De ernst is aldus uitgedrukt die in het eerste getuigschrift als belangrijk en in het tweede getuigschrift als gematigd geacht wordt. Verweerder die de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaarde, wijzend naar het feit dat de ernstgraad van zijn medische problemen ontbrak, heeft zijn beslissing niet behoorlijk gemotiveerd.

3.2 In de nota met opmerkingen antwoordt verweerder het volgende:

“In een enig middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het artikel 62, het artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de graad van de ernst wel degelijk blijkt uit de inhoud van de medische attesten dd. 05.05.2011 en 26.05.2011.

In casu werd geoordeeld dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 9ter §3, 3° van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 stipuleert dat:

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoon op de wijze bepaald in §2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in §2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Terwijl conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

'Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. '

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat de medische getuigschriften van verzoeker geen enkele uitspraak tonen omtrent de graad van de ernst van de aandoening.

In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat:

"Artikel 9ter §3 - 3 ° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS

06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in §1, vierde lid

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift d.d. 05.05.2011 en d.d. 26.05.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Het andere attest d.d. 05.07.2011, opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift, kan niet weerhouden worden als medisch attest daar de naam van de arts, een leesbare stempel en het RIZIV-nummer ontbreken. Bijgevolg dient de informatie, vervat in dit medisch getuigschrift, als declaratoir beschouwd te worden. Bovendien werden geen andere medische getuigschriften voorgelegd die werden opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden"

Terwijl conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift dient te voldoen aan de volgende voorwaarden:

'Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. '

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoekers de graad van ernst niet vermeldt.

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

Verzoekers beschouwingen dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan afgeleid worden uit de mededeling " belangrijke post-traumatische en depressieve stress en "gematigde angstige depressie", kan niet ernstig worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt dient conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

"Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 21 december 2010 dat verzoeker voorlegde hij zijn aanvraag van 12 januari 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aan vraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) Angst, Depressie (chronische onzekerheid) Oesofagitis". In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling (medicatie) en de duur ervan (één jaar).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat hij "diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen' enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden "chronische onzekerheid" en uit de rest van het medisch attest, kan hij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze

graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest.

3.3.4. Waar verzoeker aanvoert dat de huidige versie van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet nog niet bestond op het ogenblik van het invullen van het medisch attest, merkt de Raad op dat verzoeker niet ontkent dat het hierboven geciteerde artikel 9 ter van de vreemdelingenwet wel al in werking was getreden op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoeker kon en diende dus te weten dat bij zijn aanvraag een medisch attest was vereist dat Specifieke vermeldingen bevatte. Bovendien vermeldt het medisch attest dat verzoeker heeft voorgelegd ook dat de ernst van de aandoening moest worden beschreven.

De overige opmerkingen van verzoeker inzake de arts-deskundige en het oordeel of de gezondheidssituatie al dan niet ernstig is, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en doen in casu niet ter zake, nu de aanvraag van verzoeker onontvankelijk word verklaard en de gegrondheid nog niet aan de orde is.

Verzoeker lijkt in het verzoekschrift te bevestigen wat in de bestreden beslissing wordt vermeld inzake het standaard medisch attest: "Ook al kon betrokkene op 13/01/2011 niet het standaard medisch getuigschrift aanbrengen dat slechts op 24/01/2001 gepubliceerd werd in het Belgisch Staats blad, dan nog ontslaat dat hem niet van in zijn aanvraag d.d. 13/01/2011 de drie vereiste medische gegevens mee te delen, gezien artikel 9 ter zelf in voege is sinds 10/01/2011. "

In de bestreden beslissing wordt aan verzoeker niet verweten dat hij het standaard medisch attest niet heeft voorgelegd, de verwerende partij aanvaardt integendeel dat dit nog niet mogelijk was op het ogenblik van de aanvraag maar wijst er wel op dat artikel 9 ter van de vreemdelingenwet opdat moment al in voege was getreden, wat verzoeker niet betwist. "

(R.v.V. nr. 62.224 van 27 mei 2011)

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk om te stellen dat zulks in casu niet gebeurde.

Verzoeker is daarnaast niet ernstig waar zij beweren dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie niet mag oordelen dat het attest dd. 05.07.2011 niet kan worden weerhouden als een medisch attest daar de naam van de arts alsook een leesbare stempel en het RIZIV -nummer ontbreken.

Dergelijk document kan niet worden aanzien als een medisch attest conform de wettelijke bepalingen.

Gelet op het voorgaande, kan het enig middel van verzoeker niet worden aangenomen. "

3.3 Waar verzoeker betoogt dat de beslissing niet behoorlijk gemotiveerd is door aan te geven dat de ernstgraad van zijn medische problemen ontbrak, voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij heeft op 12 juli 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend. Dit artikel luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de lezing van bovenstaand artikel blijkt dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris een aanvraag onontvankelijk kan verklaren in onderstaande hypothesen:

- indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

- indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

- indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

- in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Indien de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet aangetekend wordt opgestuurd naar de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde, in de aanvraag de effectieve verblijfsplaats in België vermeld wordt, de aanvrager zijn identiteit aangetoond heeft, het standaard medisch attest voorgelegd heeft bij zijn aanvraag en dit standaard medisch attest beantwoordt aan de voorwaarden opgenomen in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet en indien de aanvraag niet valt onder één van de twee andere hypothesen van onontvankelijkheid, dient de aanvraag onontvankelijk te worden verklaard en dient ten gronde over de aanvraag te worden beslist.

Voorts wordt omtrent het gebruik van het standaard medisch getuigschrift in de parlementaire voorbereidingen gesteld: *“Door daarnaast meer precieze eisen te stellen van de informatieve pertinentie van het medisch getuigschrift dat moet worden voorgelegd, wordt de procedure duidelijker gekaderd. Zo zal er een standaard medisch getuigschrift worden voorzien via een koninklijk besluit, vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Het medisch getuigschrift dient in elk geval zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling te vermelden, gezien de beoordeling van deze drie gegevens noodzakelijk is wil men de finaliteit van de procedure eerbiedigen. Daarnaast zal o.m. ook expliciet worden vereist dat de betrokkene alle nuttige inlichtingen overmaakt. De aanvraag zal onontvankelijk worden verklaard wanneer de vreemdeling de indieningsprocedure niet volgt (aanvraag via aangetekende brief), wanneer hij niet voldoet aan de verplichting tot identificatie, of wanneer het medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de gestelde voorwaarden.”* (wetsontwerp houdende diverse bepalingen (I), *Parl.St.* Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, 147).

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste medisch getuigschrift gebruikt heeft, wat betreft het getuigschrift van 5 mei 2011 en 26 mei 2011 en de verschillende punten van dit formulier beantwoord heeft. Onder punt ‘B Diagnose’ geeft de arts van de verzoekende partij in het attest van 5 mei 2011 aan dat betrokkene lijdt aan een ‘belangrijke post-traumatische en depressieve stress’ (vrije vertaling) en in het attest van 26 mei 2011 dat betrokkene lijdt aan een ‘gematigde angstige depressie’ (vrije vertaling). De verwerende partij kan niet zonder meer stellen dat de graad van ernst van de aandoening niet in het standaard medisch getuigschrift beschreven staat. Daarenboven werden de andere punten van het standaard medisch getuigschrift ook beantwoord. Bijgevolg kan de verwerende partij de aanvraag van de verzoekende partij niet zonder meer onontvankelijk verklaren op grond van het gegeven dat het medisch getuigschrift geen enkele uitspraak doet omtrent de graad van ernst van de ziekte. Dit klemmt des te meer nu artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet preciseert op welke wijze of onder welke vorm de ernstgraad in het medisch getuigschrift moet verschijnen. Ook in de nota met opmerkingen geeft verweerder geen verduidelijking en beperkt zijn betoog door te benadrukken dat in het *“medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van aandoening is”*. Verzoeker betwist dit niet doch wijst op de gebruikte woorden *“belangrijke”* en *“gematigde”*. Verweerder beperkt zijn antwoord door te stellen dat verzoekers beschouwingen niet ernstig kunnen worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van de ernst in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, zonder evenwel aan te geven aan wat de vermelding van de ernstgraad moet voldoen *“in de zin van artikel 9ter”*.

Bovendien wordt erop gewezen dat het aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt om de ontvankelijkheid van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet te beoordelen. Het onderzoek ten gronde, met name de appreciatie van de aangevoerde medische problematiek komt, overeenkomstig artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet alleen toe aan een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde. In zoverre de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zou menen dat de aandoening van de verzoekende partij niet ernstig is, wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn onderzoek niet beperkt tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van de verzoekende partij, maar een standpunt inneemt over de gegrondheid van deze aanvraag en hierbij de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet miskent. Enkel de ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister *c.q.* staatssecretaris of zijn gemachtigde kan de medische attesten inhoudelijk beoordelen en – indien de medische situatie van de aanvrager onvoldoende duidelijk blijkt uit de overgemaakte medische attesten – een aanvullend onderzoek (laten) doorvoeren (*Parl.St.*, Kamer 2005- 2006, nr. 2478/001, 35).

De verzoekende partij voert terecht de schending van de materiële motiveringsplicht aan.

Het middel is in die mate gegrond.

Aangezien een aangevoerd onderdeel van het middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, bestaat er geen noodzaak om de schending van de overige aangehaalde bepalingen of beginselen te onderzoeken.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 10 april 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten wordt verworpen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN